Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 40

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθοῦς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 40

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Μεθοδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος | Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουνίου 1920 | Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 29

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

—Ἄς τὰ ποῦμε ὅλα κάπιες, νὰ λυθῇ ἡ διαφορά σας, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Κι' αὐτὲς οἱ κουλόπαπιες εἶναι κι' ἀπὸ τὶς πιὸ κουτόπαπιες ποὺ ὑπάρχουν.

—Γι' αὐτὸ καμμιὰ φορὰ τὶς παίρνει κανεὶς γι' ἀνθρώπους, εἶπε χαμογελῶντας πονηρὰ ὁ Τζάκ.

—Μόνο ἀπὸ μακρυά, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Ζερμάττ. Κι' ἀλήθεια, κοιτάξετε ἐτοὺς λαιμούς τους, τριγυρισμένους ἀπὸ ἄσπρα πούπουλα, τὶς φτερουγίτσες τους, ποὺ κρέμονται σὰ χεράκια, τὰ ἴσιατους κεφάλια, τὰ μαῦρα τους πάδια. Ἔτσι καθὼς στέκονται στὴ γραμμή, θὰ τὶς ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ στρατιῶτες σὲ παράταξη... Θυμᾶσθε, παιδιά, τί πλῆθος ἀπὸ τέτοιες κουλόπαπιες εἴχαμε ἄλλη φορὰ στοὺς βράχους τοῦ ρέμματος τῶν Τσακλιῶν;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Κι' ἀκόμα βλέπω τὸν Τζὰκ νὰ πελαγώνῃ ὡς τὴ μέση καὶ νὰ ρίχνεται μ' ἕνα μπαστοῦνι ἐναντίον τοῦ στρατεύματος. Ἔξη κουλόπαπιες σκότωσε μιὰ μέρα μὲ μπαστουνιές. Μανία ποὺ τὸν ἔπιανε!

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Τζάκ, Ἀλλὰ τότε δὲν ἤμουν παρὰ ὀκτὼ δέκα χρονῶν!

—Μ' ἀπὸ τότε φαινόσουν τὶ θὰ γίνῃς! ἐπρόσθεσε γελῶντας ὁ κ. Ζερμάττ. Ὅσο γιὰ τὰ δυστύχισμένα ἐκεῖνα ποδλιά, ποὺ τόσο τὰ κακομεταχειρισθήκαμε, δὲν ἄργησαν νὰ μᾶς ἀδειάσουν τὴ γωνιά, νάφήσουν τ' ἀκρογιάλια τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας καὶ νὰ ἔλθουν νὰ καταφύγουν ἐδῶ.

Εἴτε γιὰ τὸν ἕνα λόγο εἶπε γιὸ τὸν ἄλλο, ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι πιγκουΐνια ἢ κουλόπαπιες, εἶχαν ἐγκαταλείψει ὁλωσδιόλου τὰ βραχάκια τοῦ ὅρμου, ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες ποὺ ἐγκαταστάθηκαν οἱ ἄποικοι στὸ Φελσενχάϊμ.

Ἀκολουθῶντας ὁλοένα τὴν ἀκτή, ἡ Ἐλίσσάβετ πέρασε πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι ἐκεῖνο μὲ τοὺς σκόπελους, —μέρος καταλληλότατο γιὰ νὰ γίνουν μιὰ ἡμέρα ἐκεῖ οἱ ἀλυκὲς τῆς ἀποικίας ποὺ θὰ μεγάλωνε.

Στὸ σημεῖο ὅπου ὁ γρανίτινος τοῖχος σχημάτιζε μιὰ ἀπότομη γωνία, ἦταν ἕνα ὑποβρύχιο ἀκρωτήρι καί, γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγῃ ἡ πινάσσα ἀναγκάσθηκε νὰ πομπρυνθῇ ὡς μισὴ λεύγα στὰ νοτιά. Ἔπειτα ποὺ ξαναπλησίασε στὴν ἀκρογιαλιά, διευθύνθηκε πρὸς τὸν κολπίσκο, ὅ-

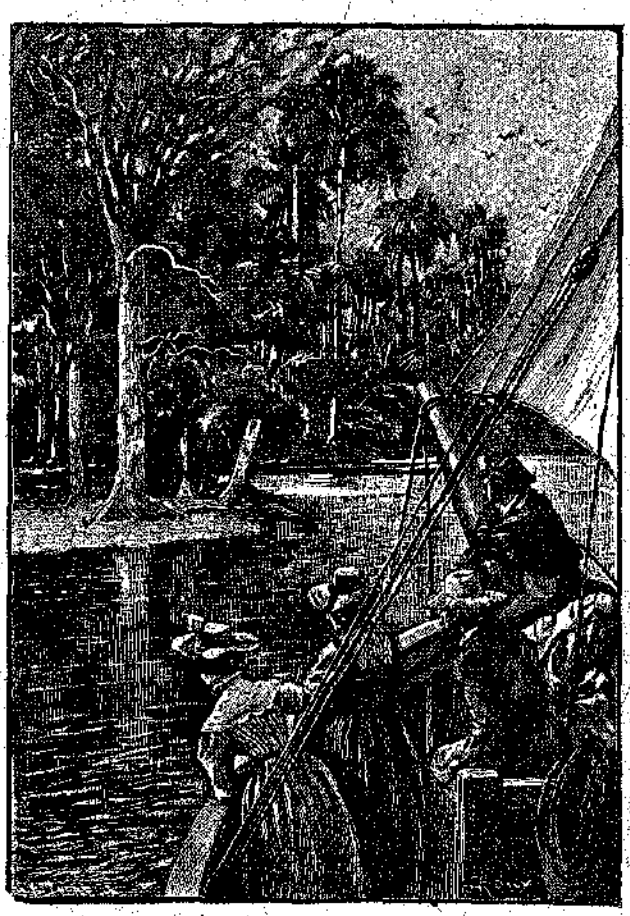

«Ἀπὸ πάνω ἔγερναν ψηλὰ δένδρα...»

που τελείωνε ἡ κοιλάδα, ποὺ εἶχαν ἰδῇ ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ ὅρμου τοῦ Ἐλφία.

—Ποτάμι!... Νὰ ἕνα ποτάμι! φώναξε ὁ Τζὰκ ποὺ εἶχε ἀνεβῇ στὸ κατάρτι.

Ὁ κ. Ζερμάττ, μὲ τὰ κιάλια στὰ μάτια, κοίταξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ τὶ εἶδε:

Δεξιά, ἀφοῦ ἔστριβε ἀπότομα, ὁ γρανίτινος τοῖχος προχωροῦσε στὸ ἐσωτερικό. Ἀριστερά, ἡ ἀκτὴ τελείωνε 'ς ἕν' ἀκρωτήρι πολὺ μακρινό, —τρεῖς λεῦγες τοὐλάχιστο, —ἡ ἐξοχὴ ὅμως ἦταν καταπράσινη ἀπὸ λειβάδια καὶ δάση, ποὺ ἀπλωνόνταν ὡς πέρα στὸν ὁρίζοντα. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν σημείων, στρογγυλευόταν ὁ κολπίσκος, ποὺ ἐσχημάτιζε ἕνα φυσικὸ λιμάνι, προφυλαγμένο σὰ μὲ βράχινα παραπετάσματα ἀπὸ τοὺς ἀνατολικοὺς ἀνέμους.

Σὲ ὁ κολπίσκο αὐτό, χυνόταν ἕνα ποτάμι μὲ νερὰ καθαρὰ καὶ ἥσυχα(*), ποὺ τὸ ἐσκίαζαν ὡραῖα δένδρα. Φαινόταν πλωτὸ καί, ὅσο μποροῦσε κανεὶς νὰ κρίνῃ ἀπὸ τόση ἀπόσταση, εἶχε διεύθυνση βορειοδυτική.

Ἡ πινάσσα ἔπρεπε νὰ σταθμεύσῃ στὸ μέρος αὐτό, γιατὶ δὲν θὰ εὕρισκε βέβαια καταλληλότερο. Κι' ἔβαλε πλώρη γιὰ τὸ πέραμα τοῦ κολπίσκου, ὅπου δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μπῇ. Τὴν βοηθοῦσε ἄλλως τε κι' ἡ παλίρροια, ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη καμμιὰ ὥρα. Ἡ θαλασσα δὲν ἔσκαζε τώρα πουθενά. Ἀργότερα ὅμως, μὲ τὴν ἀμπώτιδα, θὰ ξεσκεπαζόνταν ἴσως ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ βραχάκια. Ἄλλως τε κανένα προφυλακτικὸ μέτρο δὲν εἶχε παραμεληθῇ. Ὁ κ. Ζερμάττ στὸ τιμόνι, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος στὴν πλώρη, κι' ὁ Τζὰκ στὸ κατάρτι, παρατηροῦσαν μὲ προσοχὴ τὸ στενὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἡ Ἐλίσσάβετ τὸ περνοῦσε ἀπὸ τὴ μέση. Ἡ κ. Ζερμάττ, ἡ κυ-

(*) Ἴδε εἰκόνα φύλ. 26, σελ. 201.

ρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα ἦταν καθισμένες στὸ κατάστρωμα. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ ἐπλησίαζαν σὲ μιὰ καινούργια χώρα, ἀπάτητη ἴσως ἀκόμη ἀπὸ ἀνθρώπινο πόδι. Τοὺς κατεῖχε περιέργεια, ἀλλὰ καὶ κάποια ἀόριστη ἀνησυχία...

Στεῖς ἕνδεκα, ἡ ἄγκυρα ρίχθηκε κοντὰ σὲ μιὰ φυσικὴ προκυμαία, δεξιὰ στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου εὔκολα μποροῦσαν νὰ ποδιβάσθοῦν. Λίγο πιὸ πίσω, ἀψηλὰ φοινικόδενδρα ἐπρόσφεραν καλὸ ἄσυλο ἐναντίον τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ποὺ σχεδὸν μεσουρανοῦσε. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἐλογάριαζαν νὰ κάμουν τὴν ἀναγνώριση τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου φαινόταν τόσο ἔρημο, ὅσο καὶ τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ βγῆκαν ἐκεῖ οἱ ναυαγοί. Μόνο ἀντὶ ἑνὸς μικροῦ, στενοῦ, στριφτοῦ κι' ἄπλευστου ποταμοῦ, ἐδῶ ἔβλεπες ἕνα πολὺ πιὸ μεγάλο, ποὺ θὰ προχωροῦσε ὥς τὰ ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ.

Μόλις ἀγκυροβόλησε ἡ Ἐλισάβετ, ὁ Τζὰκ πήδησε ἔξω καὶ τὴν τράβηξε κοντὰ στοὺς βράχους, ἀπὸ ἕνα σχοινὶ δεμένο στὴν κρύμη. Ἔτσι χωρὶς νὰ μεταχειρισθοῦν βάρκα, ὅλοι οἱ ταξειδιῶτες μπόρεσαν νὰ βγοῦν στὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμαν, ἦταν νὰ κουβαλήσουν τὰ τρόφιμά τους στὴ σκιὰ τῶν φοινίκων, ὅπου ἐκάθησαν νὰ φάγουν, μὲ μεγάλη ὄρεξη ἀπὸ τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ τὸ πολύωρο ταξείδι.

Ἐνῷ ἔτρωγαν,—καταβρόχθιζαν νὰ ποῦμε καλύτερα,—ἄλλαζαν συγχρόνως τὶς ἐντυπώσεις τους καὶ τὶς γνῶμες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ κ. Οὐόλστων εἶπε:

—Δὲν θἆταν ἴσως προτιμώτερο νὰ γυροβολοῦσαμε στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ;... στὸ μέρος αὐτό, καθὼς βλέπετε, εἶναι χαμηλή, ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶναι ψηλότερη καμμιὰ ἑκατοστὴ πόδια.

— Ἀλθεια, εἶπε ὁ Τζάκ. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ δυσκολευόμουν καθόλου νὰ σκαρφαλώσω στὴ ράχη, γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν καινούργια χώρα ἀπὸ ψηλά.

—Τίποτα εὐκολώτερο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμμάττ· ἀρκεῖ νὰ περάσης τὸ ποτάμι μὲ τὴ βάρκα. Μὰ ὑπάρχει λόγος;... Στὴν ἄλλη ὄχθη δὲν βλέπω παρὰ πέτρες καὶ ἄμμους. Εἶναι τὸ τέρμα τῆς ἄγνης χώρας ποὺ ἀπλώνεται ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι ὥς αὐτὸ τὸν ὅρμο. Ἀπὸ 'δῶ ὅμως, ἀκεναντίας, ἔχουμε πρασινάδα, δένδρα, σκιά, καὶ πέρα ἀπλώνεται ἡ ἐξοχὴ ἐκείνη ποὺ βλέπαμε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ποὺ θὰ εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ἐξερευνήσουμε. Κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν μποροῦσαμε νὰ διαλέξουμε πιὸ κατάλληλο μέρος.

Κι' ἐπιδοκιμάζουμε τὴν ἐκλογή, δὲν εἶν' ἀλήθεια, κύριε Οὐόλστων; ρώτησε ἡ Μπέτση.

—Βεβαιότατα, κυρία Ζερμάττ, ἀφοῦ ἄλλως τε μποροῦμε ὅποτε θέλουμε νὰ περάσουμε ἀριστερά.

—Καὶ προσθέτω, ὅτι αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος εἶναι τόσο εὐχάριστο! εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων.

—Ὥστε δὲν θὰ θέλατε νὰ φύγουμε πιά! συμπλήρωσε ὁ Τζάκ. Λοιπὸν σύμφωνοι. Ἂς ἐγκαταλείψουμε καὶ Φελσενχάϊμ, καὶ Φαλκενχόρστ, κι' ὅλη τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, καὶ ἂς ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ! Στεῖς ὄχθες τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ποταμοῦ ἂς ἱδρυθῇ ἡ ὁριστικὴ πρωτεύουσα τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

—Πῆρε πάλι δρόμο ὁ Τζάκ!... ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τάστεῖα. Τὸ μέγεθος αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, τὸ βάθος τοῦ κολπίσκου ὅπου χύνεται, παρουσιάζουν περισσότερα πλεονεκτήματα γιὰ τὴν ἵδρυση μιᾶς ἀποικίας, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν. Ἀλλὰ πρέπει ἀκόμα νὰ ἐξερευνήσουμε αὐτὴ τὴ χώρα σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση, νὰ ἐξετάσουμε τὴν παραγωγή της καὶ νὰ βεβαιωθοῦμε, ὅτι δὲν συχνάζεται ἀπὸ ἐπίφοβα σαρκοβόρα...

—Φρόνιμα μιλήσατε, εἶπε ἡ Ἄννα Οὐόλστων.

—Ὅπως μιλεῖ πάντα ὁ Ἐρνέστος, ἐπρόσθεσε ὁ ἀδελφός του.

—Ὁπωσδήποτε, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, ὅσο πλούσια κι' ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ χώρα, ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψουμε 'μεῖς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

—Ὄχι βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ. Μιὰ τέτοια ἐγκατάλειψη θὰ μοῦ ἐσπάραζε τὴν καρδιά.

—Τὸ ἐννοῶ πολὺ καλά, ἀγαπητή μου Μπέτση, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων καί, ὅσο γιὰ μένα, ποτὲ δὲν θὰ δεχόμουν νὰ σᾶς χωρισθῶ, γιὰ νὰ κατοικήσω 'ς αὐτὸ τὸ μέρος.

—Μὰ δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτό, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων. Ἁπλῶς, μετὰ τὸ πρόγευμα, θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ περίχωρα.

Ὅλοι παραδέχθηκαν τὴν πρόταση. Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες, δὲν ἐφάνηκαν πολὺ πρόθυμες νὰ λάβουν μέρος σὲ μιὰ ἐκδρομή, ποὺ θἆταν ἀρκετὰ κουραστική. Ἀλλ' ὁ κ. Ζερμάττ εἶπε:

—Δὲν θὰ μᾶρεσε νὰ σᾶς ἀφήσω μονάχες σ' αὐτὸ τὸ μέρος οὔτε γιὰ λίγες ὧρες. Ἐγὼ οὔτε ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ δὲν ἔφευγα, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῶ τὴ Μπέτση 'ς ἕνα ἀπὸ τοὺς γιούς μου... Ἂν παρουσιαζόταν κανένας κίνδυνος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ λείπουμε, τί θὰ γενόσαστε;... Δὲν θἄμουν ἤτυχος στιγμή. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ βολευθῇ. Ἀφοῦ τὸ ποτάμι εἶναι πλωτό, γιατὶ νὰ μὴν ἐξακολουθήσουμε ὅλοι μαζὶ τὸ ταξείδι;

—Μὲ τὴ βάρκα; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

Η ΖΗΛΕΙΑ

Δραματάκι Μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ: Κα ΚΑΤΙΝΑ,—ΠΙΠΙΤΣΑ *καὶ* ΙΣΜΗΝΗ, *κόρες της,*—ΑΝΘΗ, *γαγά τους,*—ΑΓΓΕΛΙΚΗ, *μικρὴ ὑπηρέτρια.*

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν ὑψώνεται ἡ αὐλαία, ἡ Πιπίτσα πίνει τὸ γάλα της στὸ τραπέζι τῆς μέσης, ἔχοντας δίπλα της ἕνα μικρὸ κουτάκι ἀνοικτό. Ἀπὸ τἀπέναντι μέρος τοῦ τραπεζιοῦ περιμένει ἕνα ἄλλο φλυντζάνι ἀχρησιμοποίητο. Ἀπέξω ἀκούγονται οἱ φωνὲς τῆς Ἰσμήνης.

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΠΙΠΙΤΣΑ:—Ἀπελπισία τελοσπάντων μ' αὐτὴ τὴν Ἰσμήνη! Εἶναι ἄξια νὰ σηκώσῃ τὸ σπίτι στὸ πόδι, ἂν τύχῃ κανεὶς καὶ δείξῃ τὴν παραμικρότερη προτίμησή γιὰ μένα. (*Οἱ φωνὲς δυνάμώνουν περισσότερο. Ἡ Ἰσμήνη εἶναι τώρα ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα.*) Ἄκου τη! Ἄκου τη πῶς κάνει! Ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς ἔδωσε σὲ μένα τὰ σκουλαρίκια (*κοιτάζει τὸ κουτάκι ποὺ βρίσκεται δίπλα της*) κι' αὐτηνῆς τὴν καρδούλα μὲ τὴν ἀλυσσιδίτσα, χάλασε τὸν κόσμο. Ἤθελε αὐτὴ τὰ σκουλαρίκια! (*Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ Ἰσμήνη. Ἡ Πιπίτσα φέρνει πιὸ κοντά της τὸ κουτάκι, σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸ προστατεύσῃ περισσότερο.*)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΙΣΜΗΝΗ (*μὲ κατεβασμένα τὰ μούτρα, πηγαίνει ὁλόϊσα στὸ ντιβάνι, ἀπέναντι στὴν Πιπίτσα.*)

ΠΙΠΙΤΣΑ (*κρύβοντας στὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς της τὸ κουτὶ μὲ τὰ σκουλαρίκια*): —Δὲ θἄρθῃς νὰ 'πιῇς τὸ γάλα σου, Ἰσμήνη;

ΙΣΜΗΝΗ (*θυμωμένη*): —Ὄχι!

ΠΙΠΙΤΣΑ:—Μὰ δὲ θὰ πίνεται, ἄμα θὰ ξεθυμώσῃς. Θὰ κρυώσῃ.

ΙΣΜΗΝΗ (*ὅπως παραπάνω*):—Ἂς πογώσῃ!

ΠΙΠΙΤΣΑ:—Μὰ ἀκόμα κρατάει ὁ θυμός; Χίλιες φορὲς θὰ προτιμοῦσα, καϊμένη, νἄδινε σὲ σένα τὰ σκουλαρίκια ὁ μπαμπᾶς καὶ σὲ μένα τὴν καρδούλα. Θὰ σοῦλεγα τώρα νὰ κάναμε ἀλλαξιά, ἂν δὲ φοβόμουνα μήπως θυμώσῃ ὁ μπαμπᾶς...

ΙΣΜΗΝΗ (*εἰρωνικά*): —Ναί, αὐτὸ ἤτανε ὅλο;!

ΠΙΠΙΤΣΑ: — Μὰ 'καὶ λίγο τῶχεις νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ μὴ μᾶς ξαναχαρίσῃ τίποτα;

ΙΣΜΗΝΗ (*τὴν παίρνουν τὰ κλάματα. Βγάζει τὸ μαντηλάκι της καὶ σκουπίζεται*)! — Ναί, ἐσὺ λέγε τώρα ὅ,τι θέλεις. Ἔχεις τὰ σκουλαρίκια σου. Μὰ ρωτᾷς καὶ μένα; Ἔτσι ποὺ μᾶς τὰ κάνει, καλύτερα νἄλειπαν. (*Μπαίνει ἡ γαγιὰ Ἀνθὴ καὶ βλέποντας τὴν Ἰσμήνη νὰ κλαίῃ, τρέχει σὰ αὐτή. Ἡ Ἰσμήνη ἐξακολουθεῖ κλαίγοντας:*) Νὰ μὲ κάνῃ... νὰ κλαίω... κάθε τόσο... Κι' αὐτός... κι' ἡ μαμά... κι' ὁποιος μᾶς... κάνει δῶρο.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ.

ΑΝΘΗ (*πλάνοντας τὴν Ἰσμήνη ἀπὸ τὸ χέρι*): — Ἔλα, Ἰσμήνη μου ἐσύ, σώπασε τώρα. Σήκω νὰ πᾶμε νὰ 'πιῇς τὸ γάλα σου. (*Τὴν τραβᾶει σχεδόν.*) Σήκω, χρυσή μου, ἔλα κι' ἡ καρδούλα σου εἶναι τόσο ὡραία!.. (*Δὲν προφταίνει νὰ ὑποτελειώσῃ τὴ φράση της, γιατὶ διακόπτεται ἀπὸ τὴν Κα Κατίνα.*)

ΚΚΗΝΗ ΙΥ

Κα ΚΑΤΙΝΑ (*μπαίνοντας θυμωμένη*): —Ναί, πές της κι' ἄλλα, πές της, (*εἰρωνικά:*) Ἡ «ὡραία της ἡ καρδούλα!» Μμ!... Νὰ τὴ χαρῶ! Γιὰ νὰ σκάῃ τὴ μαμά, ἔ; Γι' αὐτό; Πολὺ καλὴ καρδιὰ ἔχει, μὰ τὴν ἀλήθεια! (*Στὴν παρεξήγησή της γελοῦν ὅλοι ἀκόμη καὶ στὰ θυμωμένα χείλη τῆς Ἰσμήνης σκάει ἕνα χαμόγελο.*)

ΑΝΘΗ, *στὴν Κα Κατίνα*: — Μὰ ἐμεῖς δὲ λέγαμε γιὰ τὴν *καρδιά* της, ἀλλὰ γιὰ τὴν καρδούλα της, γιὰ τὴ χρυσῆ τὴν καρδούλα ποὺ τῆς χάρισε ὁ μπαμπᾶς. Μὰ ἔστω, γιατὶ δὲ παρέσει ἡ καρδιά της; Ἔ, ζηλεύει λιγάκι σὰ μικρότερη, μὰ θὰ περάσῃ κι' αὐτὸ μὲ τὸν καιρό. Ὁρίστε μας!

Κα ΚΑΤΙΝΑ, (*στὴν Ἰσμήνη σὰ νὰ θέλῃ νἀλλάξῃ κουβέντα, αὐστηρά*): — Ἔλα, πήγαινε τώρα νὰ πλύνῃς τὰ μάτια σου καὶ νὰ 'πιῇς τὸ γάλα σου! Τὸ ξέρεις ποὺ μὲ τὶς ζήλειες σας μὲ παραζαλίσατε; Ἐμπρός! (*Ἡ Ἰσμήνη πηγαίνει νὰ πλύνῃ τὰ μάτια της. Ἡ Κα Κατίνα γυρίζει τότε στὴν Πιπίτσα καὶ κάνει νἀρχίσῃ νὰ 'πῇ κάτι, μὲ ὕφος ἐπιπληκτικό, μὰ δὲν προφταίνει νὰ 'πῇ λέξη ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Ἀγγελικῆς.*)

ΣΚΗΝΗ V.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: — Κυρία Πιπίτσα, ἦρθε ἡ δασκάλα σας.

ΠΙΠΙΤΣΑ (*σηκώνεται*): Πέρασέ τη στὸ γραφεῖο τοῦ μπαπμᾶ κι' ἔρτασα. Ἐκεῖ θὰ κάνουμε σήμερα μάθημα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ὅπως θέλετε. (*Φεύγει. Ἡ Πιπίτσα ρίχνει μιὰ ματιὰ σ' ἕνα καθρεφτάκι τοῦ τοίχου, σιάζει λίγο τὰ μαλλιά της καὶ φεύγει κι' αὐτή.*)

ΣΚΗΝΗ VI

Κα ΚΑΤΙΝΑ (*στὴ γαγὰ Ἀνθή, ἀνακατεύοντας τὸ γάλα τῆς Ἰσμήνης*): — Τί κακὸ μ' αὐτὰ τὰ κορίτσια! Νὰ ζηλεύουνται ἔτσι! Καὶ γιατὶ νομίζεις τὴν ἔκανε ἡ Ἰσμήνη ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία; Γιατὶ τὰ σκουλαρίκια τῆς Πιπίτσας εἶναι καλλύτερα τάχα ἀπ' τὴν καρδούλα της;

(Ἕπεται τὸ τέλος) **ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΜΙΑ ΕΡΑΝΙΣΤΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ προπεραμένη Τετάρτη, ποὺ ὁ «Σύλλογος Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων» εἶχε διοργανώσει λαϊκὸ ἔρανο γιὰ τὰ ὀρφανὰ τοῦ πολέμου, βρέθηκα κατὰ τὸ μεσημέρι στὰ Ἀαρδανέλλια, ἕνα πολὺ γνωστὸ καὶ πολὺ ἀγαπητό μου κορίτσι, ποὺ ἀφοῦ μ' ἐφορολόγησε μὲ τὸν κουμπαρᾶ της καὶ μοῦ καρφίτσωσε μια σημαιοῦλα, μὲ παρακάλεσε ὕστερα νὰ τῆ συνοδεύσω στὸ σπίτι της.

— Τί; ἀπόρησα· φοβᾶσαι μὴ σοῦ ἁρπάξουν στὸ δρόμο τὸν κουμπαρᾶ;

— Ὄχι, μοῦ εἶπε, τὸν κουμπαρᾶ θὰ τὸν ἀφήσω ἐδῶ· ἀλλὰ ἔτσι, γιὰ νὰ μιλήσουμε λιγάκι...

— Πᾶμε!

Παρέδωσε τὸ γεμᾶτο κουμπαρᾶ της σὲ μιὰ κυρία τῆς Ἐπιτροπῆς, κράτησε μόνο τὸ καλαθάκι μὲ τὶς σημαιοῦλες καὶ ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου οἱ δύο μας.

— Πῶς πῆγε λοιπὸν ὁ ἔρανος; τὴ ρώτησα. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ἐγώ... πολύ! Ὡς τώρα γέμισα τρεῖς κουμπαράδες. Ἄλλους τρεῖς ἐλπίζω νὰ γεμίσω τἀπόγεμα. Γιατὶ θὰ ξαναβγοῦμε στὰς ἕξη.

— Καὶ... ὡς πόσα παίρνει κάθε κουμπαρᾶς;

— Μὰ αὐτὸ ἐξαρτᾶται. Μᾶς ρίχνουν, βλέπετε, ἀπὸ δεκάρα ὥς εἰκοσιπεντάρικο.

— Ἂς ποῦμε λοιπὸν ὅτι ὁ μέσος ὅρος εἶναι ἑκατὸ δραχμὲς σὲ κάθε κουμπαρᾶ. Θὰ γεμίσῃς σήμερα ἕξη. Ὥστε προσφέρεις γιὰ τὰ ὀρφανὰ τοῦ πολέμου ἑξακόσιες δραχμές.

— Ἐγὼ τὶς προσφέρω; ἡ ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ τὶς δίνουν;

—Ναί, ἀλλὰ ἐσὺ τρέχεις, κουράζεσαι, ἱδρώνεις...

—Κι' ἀκούω καὶ βρισιές... Αὐτὸ δὲν τὸ βάζετε;

—Ἀ! σᾶς βρίζουν κιόλα;

—Πολλοί. Νά, πρὸ ὀλίγου, στοῦ Γιαννάκη, πλησιάσαμε μὲ μιὰ φίλη μου ἕνα πολιτευόμενο, ποὺ ἴσως μιὰ μέρα θὰ γίνῃ καὶ Πρωθυπουργός. Καὶ ξέρετε τί μᾶς εἶπε; «Πηγαίνετε στὸ διάβολο!» Ἕνας ἄλλος κύριος μᾶς ἔβρισε: «Νὰ χαθῆτε, κλέφτρες!» Κι' ἕνας ἄλλος: «Μαζῶχτρες γιὰ τὴν τσέπη σας!» Χά, χά, χά!...

—Γελᾶς;... Ὥστε δὲν σοῦ ἔκαναν ἐντύπωση οἱ βρισιές;

—Ἔ, ὄχι δὰ καὶ τόση... Ἔπειτα, γιὰ ἱκανοποίηση εἶχα κι' εὐχές, εἶχα κι' ἐπαίνους: «Νὰ ζήσῃς, κορίτσι μου!» «Πολὺ εὐγενικὸ τὸ ἔργο σας!... Σᾶς συγχαίρω!» Καὶ τὴ συγκινητικὴ ἀκόμη προθυμία πολλῶν, πού, χωρὶς περιττὰ λόγια, μοῦ ἔρριχναν ὅσα μποροῦσαν. Ἕνας γέρος ἐξαφνα, ἐργατικός, ἄδειασε ὁ καϊμένος στὸν κουμπαρᾶ μου ὅλη του τὴν τσέπη: μιὰ φούχτα δεκάρες. Ἐδάκρυσα, σᾶς βεβαιῶ!

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, σωπάσαμε. Καθὼς πηγαίναμε πάντα, λοξοκοίταζα τὴ μικρή μου φίλη καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσω τί ἀκριβῶς αἰσθανόταν καὶ τί σκεπτόταν γιὰ ὅλ' αὐτά... Ἦταν, ἀλήθεια, χαριτωμένη. Φοροῦσε μιὰ κάτασπρη πρωϊνὴ τουαλέττα, μὲ τὰ καλύτερά της κοριτσίστικα στολίδια,—βραχιολάκια, καρφιτσοῦλες, δακτυλιδάκια, μπρελοκάκια,—καὶ στὸ ἀριστερό της μανίκι μιὰ μεταξωτὴ ἀσπρη κορδέλλα μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ Συλλόγου. Κρατοῦσε μὲ χάρη τὸ κομψὸ καλαθάκι μὲ τὶς ἀσπρογάλαζες σημαιοῦλες κι' ἦταν ὁλοφάνερο πώς... καμάρωνε. Μόλις τώρα τὸ κατάλαβα, ποὺ τὴν πρόσεξα. Καὶ χωρὶς νὰ θέλω, μοῦ γεννήθηκε μιὰ ὑποψία...

Κάναμε λίγα βήματα μὲ σιωπὴ κι' ἔπειτα τὴν ξαναρώτησα:

— Μοῦ εἶπες προτήτερα, πῶς γιὰ τὶς βρισιές, τῶν μερικῶν παράξενων ἔχεις ἱκανοποίηση τοὺς ἐπαίνους, τὶς εὐχές, καὶ τὴν προθυμία τῶν ἄλλων. Δὲν ἔχεις ἀκόμη καὶ τὴ συναίσθηση πὼς ἐκτελεῖς ἕνα κοινωνικὸ χρέος, πὼς κάνεις ἕνα καλό;

—Βεβαιότατα! μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἂν δὲν ἦταν αὐτό, θὰ ξυπνοῦσα σήμερα στὶς ἕξη καὶ θὰ βασανιζόμουν ὅλο τὸ πρωΐ, ἕτοιμη νὰ βασανισθῶ πάλι κι' ὅλο τὸ βράδυ;

—Τὸ πιστεύω... Νὰ σοῦ πῶ ὅμως... θέλω τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια: Μέσα στὶς διάφορες αὐτὲς ἱκανοποιήσεις, δὲν εἶναι κι' ἡ εὐχαρίστη ἀπὸ κάποια ἐπίδειξη ποὺ κάνεις σὰν ἐρανίστρια;

Ἔγεινε κατακόκκινη κι' ἔβαλε τὰ γέλια.

— Εἶναι κι' αὐτό, μοῦ ὡμολόγησε· δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ψέμματα. Εἶναι ὅμως κακὸ νὰ κάνῃ κανεὶς καὶ λίγη φιγούρα;

— Ὄχι, κορίτσι μου, τῆς ἀποκρίθηκα, δὲν εἶναι κανένα κακὸ καὶ μὴ κοκκινίζῃς!.. Τὸ μόνο κακὸ θὰ ἦταν ἄν, τώρα ποὺ σ' ἐρώτησα, μοῦ πῶχρυβες κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ μαγάλα κι' ὑποκριτικὰ λόγια... Λίγα καλὰ ἔργα γίνονται στὸν κόσμο χωρὶς αὐτὴ τὴν ἐπίδειξη κι' αὐτὴ τὴ φιγούρα. Ὁ ἄνθρωπος, βλέπεις, εἶναι κι' ἀλτρουϊστής, εἶναι κι' ἐγωϊστής. Θέλει νὰ κάμῃ τὸ καλὸ στὸν ὁμοιό του, ἀλλὰ θέλει καὶ νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τοῦ ποῦν «εὖγε». Οἱ δυὸ σκοποὶ εἶναι, μοῦ φαίνεται, ἀλληλένδετοι

κι' ἀχώριστοι. Κι' εἶναι ὑποκριτὴς ὅποιος λέει πὼς σὲ κάθε περίσταση, δὲν κοιτάζει παρὰ τὸν ἑνα. Θέλεις ἄλλο ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς; Ὅλοι βέβαια γράφουν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάμουν καλό, νὰ ὠφελήσουν τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ πόσοι δὲν ἱκανοποιοῦν μὲ αὐτὸ καὶ μιὰ δική τους φιλοδοξία ἢ ματαιοδοξία, καὶ δὲν καμαρώνουν ὅταν γίνουνται γνωστοὶ ἢ τουλάχιστο δὲν διασκεδάζουν μὲ τὴ δόξα τους; Πίστεψε, πὼς ἂν δὲν ἦταν κι' αὐτό, κανένας συγγραφέας, κανένας ποιητὴς δὲν θὰ ἔβγαζε βιβλίο μὲ τόνομά του φαρδυ-πλατὺ στὴν προμετωπίδα. Ὅλοι θὰ ἔγραφαν ἀνωνύμως.

—Ὤ, τὸ πιστεύω!..

—Ὥστε μὴ ντρέπεσαι καὶ σύ, ἂν στὸ καλὸ σου σημερινὸ ἔργο δὲν ἔχεις ἕνα μόνο κίνητρο, ἀλλὰ δυό. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ γίνεται τὸ καλό. Καὶ δὲν πειράζει καθόλου ἂν ἐκεῖνος ποὺ τὸ κάνει, πληρώνεται καὶ μὲ λίγη ἐπίδειξη. Οὔτε θἄχε δίκηο κἄποιος ἄλλος, ποὺ θὰ συμπέραινε ἀπ' αὐτό, πὼς τὸ καλὸ γίνεται μόνο γιὰ τὴν ἐπίδειξη. Ψέμματα! ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του, μὰ ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἄλλους. Κι' ὅσο ἐξαιρετικοί, σπάνιοι, εἶναι οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν μόνο τοὺς ἄλλους, τόσο εἶναι κι' ἐκεῖνοι, — τὰ τέρατα, — ποὺ ἀγαποῦν μόνο τὸν ἑαυτό τους... Νὰ σοῦ πῶ τώρα: Μὲ τὸ ἴδιο φουστάνι θὰ βγῆς καὶ τἀπόγευμα;

Ξεκαρδίσθηκε ἀπὸ τὰ γέλια καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἀ ὄχι! τἀπόγευμα θὰ βάλω τὸ ρόζ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'. (Συνέχεια)

Τότε πάλι τὰ δάκρυα μοῦ γέμισαν τὰ μάτια· μὰ δὲν ἦταν πιὰ τόσο πικρὰ καὶ φλογερά, σὰν ἐκεῖνα ποὺ εἶχα χύσει πρὸ ὀλίγου.

Ὡστόσο, ὅσο μεγάλη κι' ἂν ἦταν ἡ συγκίνησή μου, δὲν μπόρεσε νὰ μὲ κάμῃ νἀφήσω τὴν ἰδέα μου.

—Πρέπει νὰ φύγῃς, πρέπει νὰ γυρίσῃς στὴ Γαλλία, νὰ ἰδῇς τὴ Λίζα, τὸν Ἀκκέν, τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, ὅλους μας τοὺς φίλους, καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσῃς γιατὶ δὲν κάνω γι' αὐτοὺς ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα, ποὺ ὀνειρευόμουν, ποὺ τοὺς ὑπεσχέθηκα... Νὰ τοὺς πῇς ὅτι οἱ γονεῖς μου δὲν εἶναι πλούσιοι ὅπως νομίζαμε κι' αὐτὸ εἶν' ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὲ δικαιολογήσῃ. Μ' ἐννοεῖς, ἔ; Δὲν εἶναι πλούσιοι, αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ μὴν εἶναι κανένας πλούσιος!

—Δὲν θέλεις νὰ φύγω γιατὶ δὲν εἶναι πλούσιοι· καὶ γι' αὐτὸ δὲν φεύγω.

—Ματτία, σὲ παρακαλῶ! μὴ μοῦ μεγαλώνῃς τὴ λύπη. Βλέπεις πόσο εἶναι μεγάλη.

—Ὤ, δὲν θὰ σἀναγκάσω νὰ μοῦ πῇς ἐκεῖνο ποὺ θὰ σεῦκανε ντροπή, ἔννοια σου. Δὲν εἶμαι πολὺ ἔξυπνος κι' ἂν δὲν καταλαβαίνω ὅλα ὅσα θέλουν νὰ μοῦ μπάσουν ἐδῶ μέσα, (κι' ἐκτύπησε τὸ κεφάλι του) αἰσθάνουμαι ὅ,τι μ' ἐγγίζει ἐδῶ (κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του.) Δὲν θέλεις νὰ φύγω γιατὶ οἱ γονεῖς σου εἶναι φτωχοί, οὔτε γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ μὲ τρέφουν, ἀφοῦ κι' ἐγὼ θὰ ἐργαζόμουν καὶ δὲν θὰ μὲ εἶχαν στὴν κοῦπουρα τους· ἀλλὰ γιατί, ὕστερα ἀπ' ὅσα εἶδες ἀπέψε, φοβᾶσαι γιὰ μένα.

—Ματτία, μὴν τὸ λὲς αὐτό!

—Ναί, φοβᾶσαι μὴν καταντήσω κι' ἐγὼ νὰ κόβω τὶς ἐτικέττες ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματα ποὺ δὲν τἀγόρασαν...

—Ματτία, σώπα!...

Κι' ἐσκέπασα μὲ τὰ χέρια τὸ πρόσωπό μου, κατακόκκινο ἀπὸ ντροπή.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Ματτίας, ἂν ἐσὺ φοβᾶσαι γιὰ μένα, ἐγὼ φοβᾶμαι γιὰ σὲ καὶ γι' αὐτὸ σοῦ λέω: «Ἂς φύγουμε μαζί, ἂς γυρίσουμε στὴ Γαλλία, νὰ ἰδοῦμε τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, τὴ Λίζα καὶ τοὺς φίλους σου.»

—Ἀδύνατο! Οἱ γονεῖς μου δὲν σοῦ εἶναι τίποτα καὶ δὲν τοὺς χρωστᾷς τίποτα· ἐμένα ὅμως εἶναι γονεῖς μου καὶ χρωστῶ νὰ μείνω μαζί τους.

—Δὲ βαρυέσαι! Γονεῖς σου εἶναι αὐτοί;... Παππούς σου ὁ παράλυτος ἐκεῖνος; μητέρα σου ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ μεθύσι;

Σηκώθηκα ἀπότομα, κι' ὄχι κιὰ παραλαλετὰ ἄλλα προστακτικά, φώναξα:

—Σώπα, Ματτία!... Μὴ μιλᾷς ἔτσι, σεῦ τὸ ἀπαγορεύω! Γιὰ τὸν παππού μου μιλᾷς, γιὰ τὴ μητέρα μου! Χρωστῶ νὰ τοὺς σέβουμαι καὶ νὰ τοὺς ἀγαπῶ!

—Θὰ χρωστοῦσες, ἂν ἦταν πραγματικῶς οἱ γονεῖς σου. Ἂν δὲν εἶναι ὅμως, χρωστᾷς νὰ τοὺς σέβεσαι καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷς;

—Μὰ δὲν ἄκουσες λοιπὸν τὴ διήγησι τοῦ πατέρα μου;

—Καὶ τί βγαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴ διήγησι; Ἔχασαν μιὰ φορὰ ἕνα παιδὶ τῆς ἴδιας ἡλικίας μὲ σένα. Ἔψαξαν καὶ βρῆκαν ἕνα, τῆς ἴδιας ἡλικίας μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν χάσει. Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

—Μὰ ξεχνᾷς πὼς τὸ παιδί ποὺ τοὺς εἶχαν κλέψει, εἶχε πεταχθῆ στὴ λεωφόρο Μπρετέϊγ καὶ πὼς βρέθηκε τὴν ἡμέρα ποὺ μὲ εἶχαν πετάξει;

—Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάχθηκαν δυὸ παιδιά, τὴν ἴδια μέρα, στὴ λεωφόρο Μπρετέϊγ; Καὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἀστυνόμος νἄκανε λάθος καὶ νἀστειλε τὸν κ. Δρίσκολλ στὸ Σταβανό, ἀντὶ νὰ τὸν στείλῃ ἀλλοῦ; Μπορεῖ, μοῦ φαίνεται!

—Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶναι παράλογο.

—Δὲν εἶναι! Μπορεῖ νὰ τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ἐξηγῶ ἄσχημα, γιατὶ δὲν μὲ βοηθεῖ τὸ κεφάλι μου· ἕνας ἄλλος ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ καλύτερα, ὥστε νὰ μὴ σοῦ φανῇ καθόλου παράλογο. Ἐγὼ εἶμαι παράλογος, ὄχι αὐτὸ ποὺ λέω!

—Ἀ μπᾶ! Δυὸ παιδιά, τὴν ἴδια μέρα, στὸ ἴδιο μέρος... ἀδύνατο!

—Καλά. Ἐπρόσεξες ὅμως ὅτι δὲν μοιάζεις οὔτε τοῦ κατέρα σου, οὔτε τῆς μητέρας σου καθόλου, μὰ καθόλου;... Ἐπρόσεξες πὼς τὰ μαλλιά σου διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῶν ἀδελφιῶν σου, ποὺ ὅλα, ὅλα, ἔχουν τὸ ἴδιο ξανθὸ χρῶμα; Γιατὶ καὶ τὰ δικά σου νὰ μὴν εἶν' ἔτσι; Ἔπειτα κι' ἕν ἄλλο: Πῶς ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶναι πλούσιοι, ξόδεψαν τόσα λεπτὰ γιὰ νὰ βροῦν ἕνα παιδί; Αὐτὸ δὲν σοῦ φαίνεται παράξενο; Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς ἐσὺ δὲν ἀνήκεις σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια. Δὲν εἶσαι Δρίσκολλ, τελείωσε! Τὸ ξέρω τώρα πὼς εἶμαι βλάκας. Ὅλοι μοῦ τὸ λέγανε! Μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ἐσὺ δὲν εἶσαι Δρίσκολλ καὶ δὲν ἔχεις καμμιὰ ὑποχρέωση νὰ μείνῃς μὲ τὴν οἰκογένεια Δρίσκολλ. Ἂν, μ' ὅλ' αὐτά, ἐκιμένῃς, τότε θὰ μείνω μαζί σου κι' ἐγώ. Σὲ παρακαλῶ ὅμως, γράψε τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας καὶ πές της νὰ σοῦ γράψῃ πὼς ἦταν ἀκριβῶς τὰ σπάργανα ποὺ φοροῦσες, ὅταν σὲ βρῆκαν. Ἂμα λάβῃς τὸ γράμμα της, θὰ τὸ δείξῃς σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν νομίζεις πατέρα σου, καὶ ἴσως τότε θἀρχίσουμε νὰ βλέπουμε πιὸ καθαρά. Μὰ ὡς τότε, δὲν τὸ κουνῶ. Κι' ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐργάζεσαι, θὰ ἐργάζουμαι κι' ἐγὼ μαζί σου ὅπως ὡς τώρα. Λόγο δὲν ἀκούω, τελείωσε!

—Ἀφοῦ τὸ θέλῃς, ἔστω. Μὰ δὲν μοῦ λές... ἂν οἱ γονεῖς μου σὲ κτυπήσουν καμμιὰ μέρα στὸ κεφάλι, σὰν τὸ Γαροφλή;...

—Μικρὸ τὸ κακό! Πονοῦν τἄξυλιές, ὅταν τὶς τρώῃ κανεὶς γι' ἀγάπη τοῦ φίλου του;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣ'.

Ὁ Κάπης διαφθείρεται.

Τὸ βράδυ-βράδυ γυρίσαμε στὴν Αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος. Περάσαμε ὅλη μας τὴν ἡμέρα μιλῶντας καὶ τριγυρίζοντας τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο πάρκο, κι' ἐκεῖ προγευματίσαμε μὲ λίγο ψωμὶ ποὺ ἀγοράσαμε.

Ὁ πατέρας μου εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι κι' ἡ μητέρα μου ἦταν σηκωμένη. Οὔτε αὐτή, οὔτ' ἐκεῖνος μᾶς ἔκαμαν καμμιὰ παρατήρησι γιὰ τὴν πολύωρη ἀπουσία μας. Μόνο μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ πατέρας μου μᾶς εἶπε πὼς ἤθελε νὰ μιλήσῃ στοὺς δυό μας, στὸ Ματτία καὶ σὲ μένα, καὶ γι' αὐτὸ μᾶς ἔβαλε νὰ καθήσουμε κοντὰ στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ τὰ

«κχχχ!» τοῦ παππού, ποὺ ἤθελε πάντα ὅλη τὴ φωτιὰ δική του.

—Πέστε μου λοιπὸν παιδιά, μᾶς ρώτησε ὁ πατέρας μου, πῶς κερδίζατε σεῖς τὸ ψωμί σας στὴ Γαλλία;

Τοῦ εἶπα αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ μάθῃ.

—Ὥστε δὲν κινδυνεύψατε ποτὲ νὰ πεθάνετε τῆς πείνας;

—Ποτέ! ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας κι' ὄχι μονο κερδίζαμε τὸ ψωμί μας, μὰ καταφέραμε, ἀπὸ τὰ κέρδη μας, νἀγοράσουμε καὶ μιὰ ἀγελάδα!

Καὶ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς ἀγελάδας.

—Εὖγε σας, εἶπε ὁ πατέρας μου· φαίνεται πὼς ἐργάζεσθε καλά... Ἂν θέλετε τώρα, δεῖξετέ μας τί ξέρετε νὰ κάνετε.

Πῆρα τὴν ἄρπα μου κι' ἔπαιξα μιὰν ἄρια· ὄχι ὅμως τὴ ναπολιτάνικη καντσονέττα μου.

—Ὡραῖα, ὡραῖα! εἶπε ὁ πατέρας μου· κι' ὁ Ματτίας τί ξέρει;

Ὁ Ματτίας ἔπαιξε τότε ἕνα κομμάτι μὲ τὸ βιολί του κι' ἕνα ἄλλο μὲ τὸ κορνέτο του. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ προκάλεσε τὰ χειροκροτήματα τῶν παιδιῶν, ποὺ εἶχαν ἀραδιασθῆ γύρω μας κι' ἄκουγαν.

—Κι' ὁ Κάκης, τί παίζει; ρώτησε πάλι ὁ πατέρας μας. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ σέρνετε μαζί σας ἕνα σκυλὶ ἀπὸ ἄκλῃ εὐχαρίστησι· πρέπει νὰ βγάζῃ κι' αὐτὸς τουλάχιστο τὸ ψωμί του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φαϋχτερσλέμπεν]

4.

Ἐπίσης σωστὸ καὶ χρήσιμο εἶναι τὸ ρητὸ κἀποιου ἄλλου Γερμανοῦ συγγραφέα: «Ὁποιος θέλῃ νὰ διατηρήσῃ σὲ πλήρη ὑγεία τὸ πνεῦμα του καὶ τὸ σῶμα του, πρέπει νὰ αἰσθανθῇ νωρὶς ἐνδιαφέρο γιὰ τὰ γενικὰ ζητήματα τῆς ἀνθρωπότητος.»

5.

Πρέπει νὰ κυνηγοῦμε τὴν ἰσορροπία καὶ μέσα μας κι' ἀπέξω. Ἡ ἰσορροπία αὐτή, ὅσο μπορεῖ νὰ τὴν κατορθώσῃ ἡ θέλησή μας, ὅσο ἀφορᾷ τὴ φυτικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου (θρέψη κτλ.) εἶναι ἡ ἐγκράτεια· ὅσον ἀφορᾷ τὴ δραστηριότητα, εἶναι τὸ ἰσοζύγιασμα ἠρεμίας καὶ κίνησης· κι' ὅσον ἀφορᾷ τὰ συναισθήματα, εἶναι ἡ εὐχαριστησι. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος μας.

6.

Μόνο ὁ διανοητικῶς ἰσχυρὸς καὶ ἠθικῶς μορφωμένος ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ διατηρῇ μέσα του κἀποια γαλήνη πού, στὶς τρικυμίες μάλιστα τῆς ζωῆς, σὰν τὸ σημεῖο τοῦ Ἀρχιμήδη, δίνει στήριγμα στὴ σκέψη. Κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Κάμποσα γειτονόπουλα, στὴν ἡλικία τοῦ Ἀλέκου καὶ μικρότερα, συμμαθητές του καὶ φίλοι, φάνηκαν πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν γιὰ νὰ παίξουν τὸν «πόλεμο».

—Ναί, ναί, τοῦ ἔλεγαν. Ὅ,τι θέλῃς, καπετάνιο! Εἴμαστε δικοί σου!

Ἄλλοι τὤλεγαν στάλήθεια, ἄλλοι κορόϊδευαν καὶ λιγάκι τὸν «καπετάνιο». Μὰ τί τὸν ἔνοιαζε τὸν Ἀλέκο! τὴ δουλειά του κοίταζε αὐτὸς νὰ κάμῃ: νὰ γυμνασθῇ ἀπὸ τώρα γιὰ Μέγας Ἀλέξανδρος!

Μάζεψε λοιπὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ στὴν αὐλή του καὶ τἄκανε στρατιῶτες, μὲ μιὰ κονκάρδα ποὺ τοὺς ἔρραψε στὸ μανίκι ἢ μ' ἕνα φτερὸ ποὺ τοὺς κόλλησε στὸ καπέλο. Στὸ Μιχάλη, ποὺ ἦταν ὁ ψηλότερος, ἔδωσε καὶ μιὰ σημαία, γιὰ νὰ εἶναι ὁ σημαιοφόρος. Στὸ Γεῶργο πάλι, ποὺ ἤξερε μουσική, ἔδωσε μιὰ σάλπιγγα. Καὶ στοὺς ἄλλους μοίρασε ξύλινα τουφέκια, ξύλινα σπαθιὰ ἢ ἁπλᾶ κοντάρια.

Ἔπειτα ὁ ἀρχιστράτηγος τοὺς ἔβγαλε λόγο γιὰ νὰ τοὺς ἐνθουσιάσῃ.

—Παιδιά! τοὺς εἶπε. Ὁ πόλεμός μας εἶναι ἀμυντικὸς καὶ ἱερός. Βάρβαροι ἐπιδρομεῖς ζητοῦν νὰ πατήσουν τὴ χώρα μας καὶ νἀρπάξουν τὰ ὑπάρχοντά μας. Πρέπει νὰ τοὺς σπάσουμε τὰ μοῦτρα καὶ νὰ τοὺς διώξουμε πέρ' ἀπὸ τὰ σύνορά μας! Ἐμπρὸς λοιπόν, γενναῖοι στρατιῶτες! Κάμετε τὸ χρέος σας πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ πρὸς τὸν ἀρχηγό σας! Ἐγὼ θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὴ Νίκη καὶ στὴ Δόξα!

Γιὰ νὰ τὸν φοβηθῇ ἀκόμα περισσότερο ὁ ἐχθρός, ὁ Ἀλέκος σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νἄχῃ καὶ μουστάκι. Ἔκαψε τότε φελλὸ καὶ μὲ τὴ μουντζούρα, ζωγράφισε ἕν' ἀρκετὰ μεγάλο μουστάκι στὸ πρόσωπό του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν σέβουνται περισσότερο οἱ στρατιῶτες του, κρέμασε στὸ στῆθος του ἕνα μεγάλο παράσημο ἀπὸ γυαλιστερὸ τενεκέ.

Ἔπειτα τοποθέτησε στὰ πιὸ ἐπείκαιρα σημεῖα σκοπούς. Οἱ σκοποὶ αὐτοὶ εἶχαν χρέος νὰ φωνάζουν, ἅμα ἔβλεπαν τὸν ἐχθρὸ ἀπὸ μακριά. Ἀλλὰ εἶχαν ἀκόμα καὶ χρέος νὰ παρουσιάζουν ὅπλα, ὅταν περνοῦσε μπροστά τους ὁ ἀρχιστράτηγος. Ὦ μὲ τὶ καμάρι ἔβλεπε ὁ Ἀλέκος νὰ τὸν χαιρετοῦν καὶ νὰ τὸν τιμοῦν ἔτσι οἱ κατώτεροι! Τοὺς χαιρετοῦσε κι' αὐτὸς στρατιωτικὰ κι' ἐπερνοῦσε κορδωμένος σά... Μέγας Ἀλέξανδρος.

(*Συνέχεια*) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΒΟΡΙΑΣ

Μοναχὸς μεσ' στὴν ἡσυχία τῆς [κάμαρης
Διαβάζω ἕνα βιβλίο κουρελιασμένο
Ποὺ κρύβει στὶς σελίδες του τὶς [κίτρινες
Ἕναν κόσμο γοῦρωΐο, λησμονημένο,

Καὶ ζῶ μέσα στὶς κίτρινες σελίδες του
Τὰ μάτια στὶς γραμμὲς του κα[ρφωμένα,
Κι' ἡ ψυχή μου ἴσως λείπει ἀπὸ [τὸ σῶμα μου,
Πλανούμενη σὲ μέρη ἀγαπημένα.

Μὰ ξάφνου. Ὦ ταραχή μεσ' στὶς [ἐκστάσεις μου
Τὸ παραθύρι ξάφνου διαπλατώνει
Κι' ὁρμάει βοριᾶς ὁρμητικὸς κι' [ἀβάσταγος;
Κι' ὅλα στὴν κάμαρα τ' ἀναστα[τώνει

Χχυπήσανε τὰ τζάμια μου μὲ πά[ταγο
Συντρίφτηκαν, σωριάστηκαν σπα[σμένα
Κι' αὐτὸς ὁ τρισδιαβολεμένος θό[ρυβος
Ἐξάφνισε ἄξαφν' ἄξαφνα καὶ [μένα:

Μὲ ξύπνησε, μὲ γύρισε ἀπὸ τὶς [ἐκστάσεις μου
Καὶ σύντριψε ὡς γυαλιὰ τὰ ὀνει[ρατά μου
Τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου μου ξεμυα[λίστηκαν,
Φτερούγισαν κι' ἐπέσαν ὅλα [χάμου...

Μεσσηνιακὴ Ἀκτή

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

(Κωμῳδία εἰς ὅδο σκηνάς)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Καβίρια (*μαθήτρια τοῦ Ὠδείου*)
Ἰουδήθ (*λογογράφος*)

Σκηνὴ Α'

(*Εἰσέρχεται ἡ Καβίρια μὲ βιβλία τοῦ πώνου ὑπὸ μάλης καὶ μονολογεῖ:*) Ἀκοῦς ἐκεῖ! δὲν τοῦ ἄρεσε ὁ χρωματισμός; Δὲν χρωματίζετε καλά, δεσποινίς, μοῦ εἶπε ὁ καθηγητής, πρέπει καλύτερα! Μὰ θὰ δῆτε, τί θὰ τοῦ κάνω κι' ἐγώ· θὰ τοῦ στείλω ἀνωνύμως ἕνα κουτὶ χρώματα! ὥστε νὰ χορτάσῃ καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἀπὸ μένα χρωματισμούς!

Σκηνὴ Β'

(*Εἰσέρχεται ἡ Ἰουδήθ:*) — Καλημέρα, Καβίρια, τί νέα; Τούρκεψε ὁ Τσολτάνος;

Καβίρια, (*θυμωμένη*:) — Σέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν διαβάζω ἐφημερίδες, τὶ μὲ ρωτᾶς;

Ἰουδήθ: — Μὲ συγχωρεῖς, τὸ ξέχασα. Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, μήπως ξέρεις, οἱ γιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ποιὸν εἶχαν πατέρα;

Καβίρια (*φουρκισμένη*) — Ἄσε με ἡσυχη κι' ἐσὺ πούρθες μὲ τὶς ἐρωτήσεις σου· γομίζεις πῶς ἔχω τὴν δρεξή σου, ἢ ὅτι θυμᾶμαι τόσο καλὰ τὴν Ἱστορία!

Ἰουδήθ.— Καλά, μὴ θυμώνῃς, δὲν σ' εἶπαμε καμπούρα!

Καβίρια (*ἔξω φρενῶν*:) — Ἐγὼ καμπούρα..... ἐσὺ εἶσαι καὶ φαίνεσαι!..... ἔξω ἀπὸ δῶ!.....

(*Ἡ Ἰουδὴθ φεύγει καὶ κάνει τὸ σταυρόβημα, λέγοντας*:) Πιώ, πιώ νεῦρα! μοῦχαν πῆ ὅτι τὰ νεῦρα εἶνε τρομερὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν εἶχα φαντασθῆ ὅτι εἶνε δυνατὸ νὰ φθάσουν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο!!

Αὐλαία

Ἰουδήθ

ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΑ

Μὲ τὰ μαλλιὰ χωμένα στοὺς ὤμους, ἡ Εἰρήνη μπαινοβγαίνει στὶς κάμαρες, ρωτῶντας, ὅποιον συναντήσει.

—Ποῦ εἶναι τὸ κτενάκι μου; ποῦ εἶναι; μήπως τὸ εἶδες, Κατίνα;

—Ὄχι δὲν εἶδα τίποτα... μήπως ἐγὼ βόσκω τὸ κτενάκι σου;

— Οὔρ, καϊμένη καὶ σύ! Ἄγνα, μήπως τὸ εἶδες;

— Τί χάσατε, δεσποινὶς Εἰρήνη;

—Νά, τὸ κτενάκι μου!

—Μὰ ποῦ τὸ εἶχες βάλει, παιδί μου; ρωτάει ἡ μαμά.

—Ἀπάνω στὸ κομὸ τἀκκούμπησα χθὲς τὸ βράδυ ποὺ πῆγα νὰ κοιμηθῶ.

—Μὰ μήπως δὲν τῶβγαλες ἢ τῶβαλες στὸ συρτάρι καὶ δὲ θυμᾶσαι;

—Καλὲ τί λέτε, μαμά! δὲν θυμοῦμαι ἐγὼ ποῦ ἔβαλα τὸ κτενάκι μου; Ἀλλὰ ἡ μπεμπέκα, ποὺ ὅλα τὰ ἀγγίζει, θὰ τῶπιασε καὶ μοῦ τῶχασε. Πῶς θὰ κτενιστῶ τώρα, ποὺ θέλω νὰ πάω σχολεῖο;

Καὶ λίγο ἤθελε ἡ Εἰρήνη νὰ βάλῃ τὰ κλάματα.

Τέλος, ἀφοῦ σηκώσανε χαλιά, τραπέζια, κομμά, μπαούλα καὶ δὲν τὸ βρήκανε, ἀποφάσισε ἡ Εἰρήνη, ἀπελπισμένη, νὰ συρθῇ στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ κτενιστῇ. Μὰ δὲν πρόφθασε νὰ βάλῃ στὰ μαλλιά της τὴν ταατσάρα κι' ἕνας μικρὸς κρότος ἀκούσθηκε ἀπάνω στὸ χαλὶ σὰν κάτι νἄπεσε. Σκύβει νὰ δῇ; Τί ἤτανε; Τὸ κτενάκι! Τὰ μάτια της ἔλαμψαν.

—Μαμά, μαμά! φώναξε μὲ χαρά, βρῆκα τὸ κτενάκι μου!

—Ποῦ ἤτανε, παιδί μου;

Ἡ Εἰρήνη δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, μὰ ἀναγκάζεται:

—Νά, λέει σιγανά, στὰ μαλλιά μου ἤτανε. Τὸ φοροῦσα.

Ἀγρίμι

ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ

Οἱ βασιλιάδες οἱ ἐφτά,
ποὺ ἐκοιμοῦν' ταν χρόνια,
νά! ζωντανεύουν πάλι...
Τὰ σκέλεθρά τους σήκωσαν
καὶ ἀγναντεύουν πέρα
τὴν πόλη, τὴ μεγάλη,
Ὅπου κοπέλλες λιγερὲς
καὶ νεραϊδοῦσες κόρες,
χεροπιασμὲς χορεύουνε
στοῦ δειλινοῦ τὶς ὧρες!...

Τεύθρας

ΑΝΑΤΟΛΗ

(Χαρισμένο στὸν Σταῦρον Σωτῆρχον)

Ὥραι πρωιναί. Τὸ γλυκοχάραμα ἀρχίζει νὰ φαίνεται βαθειὰ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ τἀστρα ἕνα—ἕνα ἀρχίζουν νὰ κρύβουνται, νὰ χάνουν τὸ φῶς τους, τὴ γισλάδα ὅπου εἶχαν πρὸ ὀλίγων ὡρῶν στὴ σκοτεινὴ κι' ἀσέλληνη νύχτα.

Περισσότερο φῶς φαίνεται. Καὶ ὅσο ἡ ὥρα περνάει, τόσο τὸ φῶς γίνεται πιὸ δυνατώτερο, πιὸ ζωηρότερο, πιὸ μαγευτικό. Ὦ! νὰ τὸ γλυκὸ πρωϊνὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονιοῦ κι' ἄλλων πουλιῶν, μαγεμένων ἀπ' τὸ ὡραῖο καὶ θεματικὸ σημεῖο τῆς φύσης.—Πετοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, λαλοῦν ἁρμονικά, φρανάζουν ὅλα μαζὶ καὶ ἀρχίζει ἡ κίνησις, ἡ εὐθυμία, ἡ ζωὴ στὰ δάση, ὕστερα ἀπὸ τὴ μαρίλα καὶ βουβαμάρα τῆς νύχας... Μαγευτικότερο πρᾶμμα ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ δὲν θὰ 'δῇ μάτι ἀνθρώπινο! Ἕνας πύρινος δίσκος, ὁλοστρόγγυλος, φαίνεται στὸν ὁρίζοντα. Μὲ τί περηφάνεια καὶ μὲ τί μεγαλοπρέπεια ὑψώνεται ὁ λαμπρὸς αὐτὸς δίσκος στὸ ἀχανές! Ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴν τακτική του πορεία, γιὰ νὰ πάῃ ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος νὰ κρυφτῇ.

Ὁ Ἥλιος ἀνατέλει, μεσουρανεῖ καὶ δύει... Ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος γεννιέται, φθάνει στὴν ἀκμή του καὶ τέλος πεθαίνει!...

Μεγάλη Ἰδέα

Η ΧΙΟΝΟΝΙΦΑΔΑ

— Τοῦ χειμῶνα δειλό, γλυκὸ παιδί, ἡ χιονονιφάδα. — Ραντισμένη μὲ δάκρυα, γιὰ τὴ ζωὴ ξυπνάει,—Καὶ τριγύρω της τ' ἁπαλὸ τὸ μῦρο της σκορπάει'—Κι' ὅταν τοῦ ποταμιοῦ μικρὰ λουλούδια δὲν ἀνθοῦνε, — Μεσ' τὴ κατήφεια τὴ γυμνὴ καὶ κρύα σὰ στολίδι. — Πάγκαλο φαντάζει.....

—Ὅπου κι' ἂν σ' εὕρω εὐγενικὸ λουλουδοῦδι, μοῦσαι πάντα— Γλυκατατο καὶ λατρευτό! γιατὶ τὴ πόθιμη ὥρα—Τὴ γνώρισα· εἶδα χορὲς κι' ὠχρὲς τὶς ἡλιαχτίδες. Αἰσθάνθηκα τὴν τρικυμιὰ τοῦ μῶνα τὴ κρύα — Καὶ σὰν ἀστὴ ἔκλαψα κι' ἔλυωσα.

Σεστεσμένος Δόξας

ΠΣ ΑΓΝΟΙΑ ΑΝΤΙ ΠΣ ΕΣΚΙΓΗΣΗ...

Κάποιος δάσκαλος διορίσθη μιὰ φορὰ σ' ἕνα χωριό. Ὅπ[illegible] πῆγε καὶ κάθησε στὸ καφενεῖ[illegible] μερικοὶ χωριανοί τὸν τριγύρισ[illegible] καθὼς συμβαίνει σὲ τέτοια περ[illegible]πα, καὶ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ πόλεις [illegible] καὶ γιὰ διάφορα.

Κάποιος ἡμιμαθὴς χωρατᾶς [illegible] ποῦθελε νὰ κάνῃ πῶς αὐτὸς [illegible] τάξερε ὅλα, ζήλεψε γι' αὐτό, [illegible] ὅταν ξαναείδε τοὺς χωριοὺς ἐκ[illegible]γους, τοὺς εἶπε πῶς ὁ δάσκαλος δὲν ἦταν ἄξιος νὰ δίνῃ γνῶσ[illegible] Καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε πῶς τὴν [illegible]ριακὴ θὰ τοὺς δείξῃ ὅτι ὁ δάσκαλος δὲν ξέρει νὰ ἐξηγήσῃ οὔτε τρεῖς λέξεις. Ἔτσι, τὴν Κυριακὴ ὁ χωριὸς μὲ τοὺς ἄλλους πῆγε καὶ κάθησε στὸ καφενεῖο κοντὰ στὸ δάσκαλο.

Ἀφοῦ μίλησαν λίγο, τοῦ λέγ[illegible] «Δὲ μοῦ λές, κύριε Γ, τί θὰ [illegible] οὐκ οἶδα;» Ὁ δάσκαλος ἀπάν[illegible] ἔδωκε τὴν ἐξήγηση: «δὲν ξέρω».

«Ἀμ *οὐκ ἐπίσταμαι*;»

Πάλι ὁ δάσκαλος ἀπήντησε [illegible] ἴδιο.

«Καὶ τὸ ἄγνοιᾶ;»

«Δὲν ξέρω», ἐπανέλαβε ὁ δάσκαλος.

Ὁ χωρικὸς στράφηκε τότε πρ[illegible] τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς εἶπε θρ[illegible]βευτικά: «Ὁρίστε! Ὁ δάσκαλος οὔτε τρεῖς λέξεις δὲν ξέρει [illegible] ἐξηγήσῃ.»

(Διακευή)

Ἐθνικὴ Ἐνότ[illegible]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Κάποτε ἕνας χωριάτης ἔσκα[illegible] τὸ γυιό του στὴ Ἀθήνα, γιὰ [illegible] τελειοποιηθῇ στὸ ἐπάγγελμά [illegible] Μιὰ μέρα τοῦ ἔγραψε νὰ τοῦ σ[illegible]λῃ σαπουνί, γιατὶ στὸ χωριὸ [illegible] ἔλλειψη. Ὁ γυιός του λοιπὸν [illegible] ἔστειλε μιὰ πλάκα σαπουνί μὲ [illegible] ἑξῆς γράμμα: «Σεβασμέ μου [illegible]τέρα, Λάβε δκάδας σαπουνί, [illegible] μία. Ὁ γυιός σου Ἀποστόλης»

Μακεδονικὸν Ἠδέ[illegible]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρούλα Ἰωάννα βλ[illegible] τὸν ἀρχιμουσικὸ ποὺ κρατεῖ [illegible] χρόνο, ἐνῷ παίζει ἡ μπάντα [illegible] φιλαρμονικῆς.

— Μαμμά, φωνάζει, αὐτὸς [illegible] γνέφει πῶς ἂν δὲν παίζουν, [illegible] τοὺς δείρῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεφ[illegible]

* * *

Μεταξὺ ἀδελφῶν:

Ὁ Μίμης:—Εἶδα ἀπόψε σ[illegible] ὕπνο μου, πῶς πῆγα στὴν Κύ[illegible] σιὰ μὲ αὐτοκίνητο.

Ὁ Τάκης: — Καὶ δὲν μ[illegible] παιγνιὲς καὶ μένα; Καϊμένε, [illegible] ἕνα κρεββάτι κοιμώμαστε!

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Στοχειωμένο Γυ[illegible]

190ὸς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΘΕΜΑ: *Πρώτη φορὰ στὸ Σχολειό*

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἐκηρύχθη Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Ὅσα σᾶς εἶπα ἐκεῖ περὶ τοῦ σκοποῦ του, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Σελίδα, Συνεργασίας, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸν σήμερον προκηρυττόμενον διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὰ ξαναδιαβάσετε.

Τὸ θέμα «Πρώτη φορὰ στὸ Σχολειό», κολὺ κατάλληλον διὰ παιδικὸν διηγηματάκι. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀρέσῃ νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ. Ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμῆσθε τὰς ἐντυπώσεις σας τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πήγατε καὶ σεῖς στὸ Σχολειό, γιὰ νὰ τὶς πλέξετε σὲ μιὰ ὡμορφη ἱστορία, ποὺ νὰ ἔχῃ ἀρχή, μέση καὶ τέλος. Νὰ εἶναι ἀληθὴς σωστὸ διήγημα,—ὄχι ἁπλαῖ ἐντυπώσεις. Καὶ ἂν δυνατόν, νὰ ρῇ βάλετε μέσα τὸν ἑαυτό σας; παρὰ ἕνα παιδί, ἢ ἕνα κορίτσι ἄλλο, ποὺ νὰ σκέπτεται ὅπως σκέφθηκατε σεῖς ἐκείνη, τὴν ἀλησμόνητη βέβαια, ἡμέρα.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1.—Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσότερες ἀπὸ 350 λέξεις. Τὰ συντομώτερα θὰ προτιμηθοῦν, τὰ ἐκτενέστερα θὰ ἀποκλεισθοῦν.

2.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶναι γραμμένον εἰς τὴν δημοτικὴν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῶν ἀναγνωστικῶν βιβλίων τοῦ Σχολείου. Τὰ μαλλιαρὰ θὰ ἀπορριφθοῦν ὁπ' ἀρχή.

3.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένον, (σὲ χαρτὶ ἂν μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο,) καὶ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου, εὐθὺς μόλις τῆς ἐπιγραφῆς: «*Ἀπάντησις εἰς τὸν 190ὸν Διαγωνισμὸν Διηγήματος*».

4.—*Δωρεὰν* λαμβάνουν μέρος μόνοι ἐκεῖνοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ [illegible], οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, ἀδέλφια συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστάι, ἐπὶ πλη[illegible] *μᾶς δραχμῆς*.

5.—Διηγήματα διὰ τὸν 190ὸν Διαγωνισμὸν εἶναι δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου.

6.—Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ συνήθη Μεγάλων Διαγωνισμῶν. (Ἴδε Ἰουνίου, Κεφ. Ε'.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:
Πετριὲς στὸν "Ηλιο," [τέσσαρα μεγάλα διηγήματα] δραχ. 5 (καὶ ταχυδρ. 7,50.)
Ὁ Πόλεμος, [ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ 1912] δραχ. 7 (καὶ ταχυδρ. 7,50.)
Φοιτηταί, [τὸ βραβευθὲν εἰς τὸν Ἀθερώφειον δραματάκι] δραχ. 5 (καὶ ταχυδρ. 5,50)
ΕΙΣ ΤΗ ΠΡΟΦΟΡΑΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
Ἀνετυπώθη καὶ
Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ,
μυθιστόρημα (δραχ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 5 Ἰουνίου 1920

Ἀναρεότυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ σὲ σχολεῖα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν "Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ", ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΚΑΤΑ τὴν ὑποσχεσίν μου, προκηρύττω σήμερα κι' ἄλλο Διαγωνισμό: Θὰ βαλθῆτε τώρα νὰ μοῦ γράψετε ἕνα ὡραῖο διηγηματάκι. Κάτι ἤξερα, βλέπετε, ποὺ σᾶς ἀπηγόρευσα νὰ μοῦ στέλνετε γιὰ τὴ Σελίδα αὐτοὺς τοὺς δυὸ μῆνες...

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἀναγγέλλω τοὺς ἀρραβῶνας τῆς πολυαγαπημένης μας φίλης *Μαρουδέως Χρ. Σουβαλτζῆ*, γνωστοτάτης στὸν κυκλο μας μὲ τὰ ψευδώνυμα *Φιλόπατρις Σαμία* καὶ *Τρικυμία*, μετὰ τοῦ κ. Γεώργιου Ζ. Παπαγιαννοπούλου. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἐς ὅλη τὴν οἰκογένεια, ποὺ τελευταῖα δοκιμάσθηκε ἀπὸ μεγάλα δυστυχήματα, μὲ τὴν ὁλόθερμη εὐχή: οἱ εὐτυχισμένοι αὐτοὶ ἀρραβῶνες νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ σειρᾶς εὐτυχημάτων!

Κόρη τῆς Ἀρίσβης, τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέρεις, δὲν ἀποδεικνύει πῶς οἱ δικοί μας μαθηταὶ εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ξένους. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ τέτοια παραδείγματα, ἀλλὰ εἶναι *ἐξαιρέσεις*. Οὔτε θὰ πιστεύσω ποτέ, ὅτι ξένοι μαθηταὶ τελειώνουν ἐκεῖ πέρα τὰ λύκειά τους χωρὶς νὰ μάθουν νὰ γράφουν τὴ γλῶσσά τους! Δὲν εἶπε τέτοια πράγματα στὴν Ἐπιστολή του ὁ κ. Φαίδων.

Χρυσομαλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταί. Πές το καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, νὰ μὴ μοῦ στείλῃ, παρὰ ὅταν,—τὸν Ὀκτώβριον ἐλπίζω,—θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός. Δύσκολον εἶναι νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐδῶ πῶς γίνεται καὶ πῶς λύεται ὁ Γρίφος. Σοῦ συνιστῶ νὰ πάρῃς ἕνα παλαιόν μου τόμον καὶ νὰ συγκρίνῃς πούς Γρίφους μὲ τὰς λύσεις των. Ἀπ' αὐτὸ θὰ ὁδηγηθῆς καὶ θὰ ἐννοήσῃς.

Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ, *Χελιδὼν τῆς Ἠοῆμον*, ἂν ἔλαβα κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. Λαβαίνω τόσα πολλά! Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ ξαναστείλῃς, ἀφοῦ «εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ χάθηκε 'κεῖνο τὰ πρῶτο. Γράφε μου συχνά.

Ἔννοια σου, *Φαληρικὴ Αὔρα*, δὲν θυμώνω, γιατὶ τὸ ἔξερω πῶς δὲν τῶκανες ἐπίτηδες. Πῶς πῆγαν οἱ ἐξετάσεις; Προβιβάσθηκες, γιὰ νὰ ἔχῃς τουλάχιστο ἐλεύθερο τὸ καλοκαίρι, νὰ μὲ διαβάζῃς τακτικὰ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά;

Νὰ ὁ *Γιώτας*, ἐπελείωσε, προβιβάσθηκε κι' ἔχει περισσότερο καιρὸ νὰ σχολήσαι μαζί μου. Διεβίασα τὰ συγχαρητήριά του πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα γιὰ τὴ βράβευση τῶν «Φοιτητῶν» καὶ τοῦ εἶπα αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφει, ὅτι «τὰ Διαπλασόπουλα τὸν ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.» Γιὰ τὸ ἄλλο ὅμως, δὲν ἔχει δίκιο: οἱ μαθηταὶ χρεωστοῦν νὰ γράφουν τὰς Ἐκθέσεις σ' ὁποιαν γλῶσσα θέλει ὁ καθηγητής.

Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία, *Ἄγγελε Χρύσε*. Ναί, τώρα τὸ καλοκαίρι νἀρχίσης καμμιὰ ξένη γλῶσσα, γιατὶ θὰ σοῦ χρειασθῇ. Ὑπάρχει δηλαδὴ πιὸ ἀναγκαῖο πρᾶγμα; Ὁ χάρτης ὅμως μοῦ φαίνεται περιττός, "Ἄδικα θὰ χάσῃς δυὸ μηνῶν ἐργασία γιὰ πρᾶγμα ποὺ ἄλλοι θὰ τὸ ἔχουν κάνει καλύτερα. Ἀπὸ χάρτες δά!..

Ναί, *Ἀετιδεῦ*, θὰ κάμω καὶ Διαγωνισμοὺς μεταφράσεων ἀπὸ ξένας γλῶσσας, κατὰ τὸ σύνηθες. Ὅσο γιὰ Διαγωνισμὸ μεταφράσεως ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν εἰς ξένην (γαλλικήν, ἀγγλικὴν ἢ γερμανικήν,) τί νὰ σοῦ πῶ! θὰ ἦτο πάρα πολὺ δύσκολος. Καὶ γιὰ μένα ἀκόμη, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ πάρω κριτὴ τῶν μεταφράσεων κανένα Γάλλο, Ἄγγλο ἢ Γερμανό.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς εἰλικρινείας στὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν μοῦ γράφει σήμερα κι' ἡ *Κεφαλληνιακὴ Ἐλάτη*. Δὲν συμφωνεῖ, λέγει, μὲ τὴ *Λίλκα*. Ἐξαίρετα μπορεῖ κάνεις νἀπαντήσῃ πότὶ χρῶμα ἢ ποιὸ ἄνθος τοῦ ἀρέσει καλύτερα (ὅπως π. χ. αὐτὴ τρελαίνεται γιὰ τὰ *γιόλια*, ὅλη. τοὺς μενεξέδες.) Μόνον ὅταν γράφῃ κανεὶς ἐμμέτρως,—προσθέτει, —μπορεῖ, γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ὁμοιοκαταληξίας, νὰ βάλῃ ἄλλο πράγμα ἀπ' ὅ,τι ἀληθινὰ προτιμᾷ ἢ φρονεῖ,—Σωστὰ ὅλα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, πολλὲς φορές, δὲν ξέρει κανεὶς τί ἀκριβῶς προτιμᾷ καὶ τί τοῦ ἀρέσει. Ἤ, ἀπὸ ἐπίδειξη, γράφει τὰ πιὸ ἐκλεκτά, ποιητικὰ ἢ παράξενα πράγματα. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως ἡ *Λίλκα* φοβᾶται τὴν εἰλικρίνεια τῶν ἀπαντήσεων.

Ἡ *Ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους* μοῦ γράφει νὰ πληροφορήσω τὸν *Ἀρη,ν* ὅτι καὶ 'ς τὴν Πόλη βρίσκει κανεὶς «Διάπλασι»: Φυλλάδια ἔχει πάντα τὸ Πρακτορεῖο τοῦ Τύπου τοῦ κ. Γιαννακοπούλου. Μόνο, λέγει, ποὺ τὰ πωλεῖ ἀκριβά.—Περισσότερο ἀπὸ 45 λεπτὰ ποὺ εἶναι ἡ τιμὴ γιὰ τὸ Ἐξωτερικό; Δὲν τὸ πιστεύω.

Ἄγγελε Εἰρήνης, βλέπεις ὅτι προσπαθῶ ὅσο μπορῶ νὰ κρατῶ τοὺς φίλους μου,—καὶ τὸ φύλλο μου—μακριὰ ἀπὸ αὐτούς τοὺς μαλλιαρισμούς. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ εἶπε, ὅτι «χυδαία γλῶσσα δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνο χαδαῖοι ἄνθρωποι», εἶχε δίκηο, γιατὶ ἔπαιρνε τὸ ζήτημα γενικά, ἐνῶ σὺ τὸ παίρνεις ἀλλοιώτικα. Ἂς τὸ ποῦμε πιὸ καθαρά: Ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ *θεωρεῖται* ἀπὸ τοὺς γραμματισμένους *χυδαία*, χωρὶς νὰ εἶναι ὅμως *πραγματικῶς* γιατὶ ἔρχεται ὁ ποιητὴς ὁ εὐγενὴς ποιητής, ἐκφράζει μὲ αὐτὴ τὶς σκέψεις του καὶ τὴν κάνει νὰ φαίνεται εὐγενής. Ἡ γλῶσσα, ὅταν ψάλῃ 'ς αὐτὴ ἕνα Σολωμὸς τὴν Ἐλευθερία ἢ ἕνας ἄγνωστος ποιητὴς τοῦ λαοῦ ἕναν Ἀρματωλὸ ἢ Κλέφτη, φαίνεται βέβαια ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴ γλῶσσα ποὺ μιλεῖ ἕνας χυδαῖος στὴν Ἀγορά. Κι' ὅμως, τυπικῶς, συντακτικῶς, φθογγολογικῶς, εἶναι ἡ ἴδια. Καὶ μόνο αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι χυδαία γλῶσσα δὲν ὑπάρχει, παρὰ μόνο χυδαῖοι ἄνθρωποι;

Ἡ *Νύμφη τοῦ Δάσους* μοῦ γράφει, ὅτι στὸ Σχολεῖο της, στὶς ἐξετάσεις, ἔπαιξαν δυὸ κωμῳδίες ἀπὸ τὴ «Διάπλασι», τοὺς «Γιατρούς τοῦ Γιαννάκη» (ἀπὸ παλιὸ μοῦ τόμο) καὶ τὴν ἐφετεινὴ «Κτηνίατρος γιὰ κούκλες». Κι' εἶχαν, λέει, μεγάλη ἐπιτυχία στὴ σχολικὴ γιορτή.—"Ὀχι, γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ στεῖλῃ τίποτα τώρα, ἀφοῦ ἔστειλε φέτος δυὸ κομμάτια. Καλὸ Αὔγουστο λοιπόν.

Ἡ *Λουκία Δαναμούρ*, ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος, γιὰ τὸν Ἑλληνογάλλο, μοῦ θυμίζει καὶ κείνους ποὺ προτιμοῦν τὶς ξένες γλῶσσες ἀπὸ τὴ δική τους καὶ, πρῶτα μαθαίνουν γαλλικὰ ἢ ἀγγλικά, κι' ἔπειτα—κάποτε μάλιστα καὶ ποτέ,—ἑλληνικά. Βέβαια, πολὺ ἄσχημο αὐτό. Ξένες γλῶσσες μπορεῖ νὰ μαθαίνῃ κανεὶς ὅσες θέλῃ. Ἀλλὰ πρῶτα τὴ δική του, καὶ τὴ νέα, καὶ τὴν ἀρχαία.

Χαίρω πολύ, *Ἥρω τοῦ 21*, ποὺ ἀποφάσισες νὰ βρίσκῃς καιρὸ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικώτερα. Ὡραιότατο καὶ γεμάτο ἀγάπη τὸ γράμμα σου. Τὸ ἔδειξα καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος, νὰ ἰδῇ πόσο ἀρρηκες γιὰ τὴ βράβευση τῶν «Φοιτητῶν» του. Τὸν συγκίνησε ἰδιαιτέρως ἡ λεπτομέρεια, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ πατέρας σας ἤλθε χαρμόσυνος νὰ αὐτὸς στὸ σπίτι καὶ σᾶς ἔδειξε στὴν ἐφημερίδα τὸ ἄγγελμα.

Βιολέττα τοῦ Ἀγροῦ, Καπνέ, Πιερροτόπι, Ἐξαντρέκι, Σπουργίτη, πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ πρῶτα σας γράμματα! Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ θἄχω στὸν κύκλο μου τόσο καλὰ παιδιὰ κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφετε ὅσο μπορεῖτε συχνότερα.

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δεσποινίς, Αὔρα τῶν Κλεφτῶν. Λάμπρις τῆς Μουσικῆς, Πληγομένος Χρυσαετός, Πίστις-Πατρίς, Μελαχροινὴ Λαίδη, Βεατρίκη, Γέρω Δῆμος*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ἐξεπαθώματα κτλ.

ΔΙ

ποὺ δὲν μπορεῦσα νὰ τὸ δημοσιεύσω ὁλόκληρο. Πολὺ καλό. "*Αλλως τε ἡ γράφουσα εἶναι καὶ τελειόφοιτος τῆς Φιλολογίας.*

Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠιδείου ἔπαιξαν στὸ Θέατρό του, τὸ περασμένο Σάββατο καὶ τὴν Κυριακή, μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸν «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα» τοῦ Σαίξπηρ, μιὰ πράξη ἀπὸ τὴν «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους, καὶ τὸ «Ψυχοσάββατο» τὴ μονόπρακτη τραγωδία τοῦ Ξενοπούλου. Τὸ τελευταῖο τοῦτο ἔδοθηκε μὲ τὴ σύμπραξη τοῦ κ. *Πάνου Λ. Ταγκοπούλου*, ποὺ ἔπαιξε θαυμάσια τὸν Κωνσταντῆ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι, ὅν καὶ ἀρχάριοι, ("Ανα Σαλόγλου, Ἰούλια Μπεκιάρη, Ἄριστος Διατσέντης) ἔπαιξαν πολὺ ὡραῖα. Στὸ «ἐντερμέτζο» ἔγινε κι' ὁ Χορὸς τῶν Ψυχῶν, μπαλέττο ἀπὸ μαθήτριες τοῦ Ὠιδείου, μὲ μουσικὴ ποὺ ἔγραψε ἐπίτηδες ὁ κ. Καλομοίρης, γιὰ μεγάλη ὀρχήστρα. Ἐν γένει ἡ παράστασις ἐπέτυχε πολὺ καὶ καταχειροκροτήθηκαν ὅλοι οἱ ἐκτελεσταί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοεῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἰκαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἄγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἀττικὴ Μέλισσα* κ. (Μ. Φ. Φ.) *Πράσινη Πριγκίπισσα*, κ. (ΖΟΚ). *Χιονισμένος Ὄλυμπος*, ἀ. (Π. Μ.) *Γυμνασιόπαις*, ἀ. (Δ. Κ.) *Μὴ μὲ λησμόνει*, κ. (Δ. Κ.) *Σπουργίτης*, ἀ. (Μ. Α). *Λύρα τῶν Κλεφτῶν*, ἀ. (Ι. Σ.) *Βιολέντα τοῦ Ἄγγου*, κ. (Κ. Μ.) *Ὠχρὰ Ἀνάμνησις*, ἀ, (1+1=2). *Ὀνειρόδης Χορεύτρια*, κ. (Μ. Π.) *Οὐάν-Σιέπ*, κ. (;;;) *Θελκτικὴ Ἀραπίνα*, κ. (ποία;) *Δυσποιὸς Μάλισσα*, κ. (Λ. Ρ.) *Καπνός*, κ. (Α. Α.) *Ρόδινος Κάλυξ*, ἀ. (Λ. Α). *Ἐξαντρίκ*, κ. (Α. Μ.) *Ἀνανρειωμένο Ναυτόπουλο*, ἀ. (Ν.Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ λεπτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς ἀκριβεστέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Πράσινη Πριγκίπισσα* μὲ *Ἄσπρον Ἀραπάκον, Βαρωνίδα, Κόρ. τ. Ἀριοβῆς*,—ἡ *Ἀττικὴ Μέλισσα* μὲ *τὴν Τάδε, Ἔσπερ, Ἄβραν, Μεγ. Ἑλλάδα*,—ἡ *Νύμφη τοῦ Δάσους* μὲ *Φαληρ. Ἄβραν, Μικρ. Γόην*,—ἡ *Δεσποινὶς Ἀρλεκίνου* μὲ *Ἰουδήθ, Γυιὸν τ. Ἰησοῦ, Φιόρον Λεβάντην, Γιαν. Ἀηδόνην, Λιλίκαν, Γόργ. Ψαρόπ., Φριδολίνην, Ζαλαμπό, Ἐλπιδοφόραν*,—ἡ *Δεσποινὶς* μὲ *Γόργ. Ψαρόπ., Ἐλμερμένην, Μονάκριβην*.—Τὸ *Πεσοροτάκι* μὲ *Περουζέ*, "*Ἐξυπν. Βλάκα*, "*Ἄσπρον Γάτον*,—ὁ *Πάλμυς* μὲ *Ἀρασάκι*, "*Ἀνθρωπον, Σαλαμπό*.—τὸ *Οὐάν—Στέπ* μὲ *Δδα Φλὲ—Τρόν*.—τὸ *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* μὲ *Χελιδ. τ. Ἐρήμου, Κῦμα τ. Κύρίπ., Μέλαχρ. Λαίδην*.—ἡ *Ἐξαντρὶκ* μὲ *Σμυρν. Ἀκρογιάλι, Μεγ. Ἑλλάδα, "Ἀριελ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Περιηγητὴν* (καλὰ θὰ ἦταν μερικὰ τέτοια· ἀλλὰ νὰ βάζῃς καὶ τόνομά σου, ὡς ἐγγύησιν ὅτι τὰ ταξείδια δὲν εἶναι φαντασιακά· ἐννοεῖται ὅτι μόνον ἐγὼ θὰ τὸ ξέρω· πρέπει ἀκόμη νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ τὰ διορθόνω ὅπως θέλω· νάφαιρῶ προσάντων ὅ,τι θεωρῶ ἀκατάλληλο·) *Γ. Σανθὸν* (Π. Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω παρὰ ἀπὸ τὰς Συλλογὰς ἐκείνων ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ σχετικὸ Διαγωνισμό.) *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων* (ναί, ἡ Μαριέττα Γ. εἶναι συνδρομήτρια· φίλησέ *μου τὴν ἀδελφούλα σου καὶ πές της* ὅτι ἀγυπομονῶ κι' ἐγὼ· ὄχι, οὔτ' ἕνα ἀντίτυπο Κοντεσσας Β.» δὲν ὑπάρχει πιά.) *"Ἄσπρον Γάτον* (ὄχι· μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ κανὲν ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔστειλες.) *Κῦμα* (πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ γράμμα σου· καὶ τὸ ἐφυλάξα, γιὰ νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα στὸ προσεχές.) *Ἔπαμ. Σ. Χουα.* (μὰ τί εἶναι αὐτό; μετάφρασις ἐκ τοῦ Βουλγαρικοῦ; σοβαρό; σάτυρα; δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω.) *Δημ. Δ. Δαν.* (αὐτὰ καλύτερα νὰ τἄγραφες στὸ «Νουμᾶ» τὸν ἴδιο·) *Α. Δράκου* (δεκταί). *"Ἀρέθαν* (τὰ συγχαρητήριά μου λοιπόν.) *Μεγάλην Ἑλλάδα* καὶ *Ἡρωΐδα Ἑλληνοποιόν* (σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμηθήκατε ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία καὶ μοῦ στείλατε αὐτὸ τὸ ὡραῖο δελτάριο.) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (δεκταὶ αἱ ἐξηγήσεις, σὲ συγχωρῶ.) *Κ. Κωνστ.* (δεκταί.) *Μεγάλην Ἰδέαν* (ἐλήφθησαν) *Ἐρασιτὴν τῆς Φύσεως* (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω.) *Συμβουλὴν* (αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν· τῆς εὔχομαι περιστατικά.) *Ἄδοτον Πυγμάχον* (δὲν εἴπαμεν ὅτι τώρα δὲν εἶναι δεκταὶ Ἀσκήσεις;) *Τοῦθραν* (μὲ χαρά μου τὸ διάβασα καὶ σιωπή!) *Φρέντον, Σβέντζον, Τρεχαγουρουσόπουλον, Παιδιὸν τοῦ Ἀσφίσκου, Ἰουλιέτταν κτλ. κτλ.*

Γυμνασιόπαιδα, Μὴ-με-Λησμόνει, Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 *Ἰουνίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ νέου 489ου Διαγ. Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

413. *Λεξίγριφος*

Μιὰ κόρη δίχως πόδι
Σὲ δένδρο πάει κοντά,
Καὶ νῆσο στὴν Εὐρώπη
Ὁ λύτης ἀπαντᾷ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

414. *Δογοπαικτ. Συλλαβόγριφος*

Ἂν τὸ *Α*, *φίλε μου* λύτα,
Δὶς θελήσῃς νὰ προφέρῃς,
Σ' ἕνα καταχθόνιο μέρος
Χωρὶς κόπο θὰ μᾶς φέρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Νύμφης τοῦ Ὀλύμπου

415. *Στοιχειόγριφος*

Μέσα στὸ κλουβὶ κλεισμένο,
Κελαδᾶει ὁλημερίς·
Μὲ κεφάλι ἀλλαγμένο,
Θὰ σοῦ φέγγῃ ὁληνυκτίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συβίλλης

416. *Τονόγριφος*

Ὁποια ἀθάνατη βρεθῇ,
(Ποὺ εἶν' ἀόρατη συγχρόνως,)
Ὁρατὴ θὰ σοῦ φανῇ,
Ἂν μετατεθῇ ὁ τόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Δ. Πετούση

417. *Δίνιμα*

Δύο σύμφωνα ἑνώνω
Καὶ ποτὲ σοῦ φανερώνω
Ποῦ ἄρθρο θηλυκὸ ἂν βάλῃ,
Πόλις γίνεται μεγάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Αὔρας

418. *Τρίγωνον*

* * * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * * * = Μιτέωρον καὶ θιά.
* * * = Ἀριθμητικόν.
* * = Σύνδεσμος.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

419. *Δικτυωτὸν*

* * * * * * * = Ἀρχ. Λυρικός,
* * * *
* * * * * * * = Νῆσος τ. Ἰονίου.
* * * *
* * * * * * * = Χώρα τ. Παλαιστ,
* * * *
* * * * * * * = Γεωργ. ἐργαλεῖον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Ἠπείρου

420. *Ἐπιγραφαί*

ΦΥΟΝ ΝΕΑ
ΕΧΡΟ ΑΜΗ
ΙΔΟΥ ΓΑΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῶν δύο τούτων Ἐπιγραφῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βιβλιοφάγου

421. *Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων*

Τἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν Ρωμαῖον στρατηγόν:

Ἱστορία, πονηρός, ἀδύνατος, ἀκρωτήριον, σύ, δίω, ὀρθόν, πολύ, ἀμαθής,

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Νεράϊδας τ. Βοσπόρου

422. *Ἐλλιπεσύμφωνον*

ατα - αω - αει - ειηε

Ἐστάλη ὑπὸ Ἄνασσ. Τσαμπελάκη

423. *Γρίφος*

1
1 1
Μῦς ἦτον εἰ ἡ
1 1
1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Ἀναμνήσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 15

203 δίς. Ἰξίων (Ἰξ. Ἰων.)—204. (Βόρδτας (Εὔρω τάς...)—205. Πάρις (πᾶ, ρις.)—206. Ἀστῆρ—Ἀσῆρ-ἀῆρ—Ἥφα—207. Ὁ ἥλιος.

209. 1+2+3×4×

208. Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ 5:6+7—8—9=10.
Ε Ο Α Ω —210 — 214. Διὰ
Ρ Ο Δ Α Ν Ο Σ τοῦ ΠΥΡ: π υ-
Α Α Δ Α ρ σ τ ός, π ύ-
Π Α Ν Δ Ι Ω Ν ρ α υ λ ο ς. ἐμ-
Ι Ο Ω Ν π υ ρ ο ς, π ύ ρ-
Σ Ω Σ Α Ν Ν Η σ ό ς, π υ ρ φ ό-
ρ ο ς—215. Ἐ-

κιμβαλοῦ κοπιάζε ἐν ὄσφ. εἶσαι νέος.—216. *Ἡ χορεύετε καλά, ἡ ἀφῆστε τὸ χορό.*—217. Ὑ π α γ ε ὸ π ί σ ω μ ο υ Σ α τ α ν ᾶ. (ὑπ' α γε—οπ εἰς ο—Μοῦσα—τα νά.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἐνέα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος καὶ 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 5*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 5,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 5,60* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄραφος *δρ. 15* καὶ ραμμένος *δρ. 17*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50 ὁ ἄραφος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος*, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *1,50* εἴτε ἄραφος εἴτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙ
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τω

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος) τῶν 10 λέξ. 20 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λ
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—204]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ
Ἀποτελέσματα Α'. Διαγων
ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φῶτος* "Ἀσ
('Ἰσότιμος: *"Ἄρης*).
ΕΠΑΙΝΟΣ: Χάρης Κριεζῆς, Π
τσᾶνος.
ΜΝΕΙΑ: Τσιρικάκης κτλ. κτλ.
Βος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς Μ
στικῶν. Τὸ κάλλιστον βραβεῖ
μὲ τόμον «Διαπλάσεως» Ἀης π
κατ' ἐκλογήν. — Ἀπαντήσεις
μέχρι τῆς 30ῆς Αὐγούστου,—Ἐ
ται ἀντιπρόσωποι. — Ζητήσεις
σεκτικὸν ἐξ περιεργείας. — (Τ
λεπτὰ 15).—Ἀπευθυνθῆτε: Σα
τήρχον. Ὁμηρίδου 42 ἢ Π. Κ
δαν, Ἠμελαιολόγου 4, Πειραιᾶ.

[Κ'—205]

Θαλασσία Αὔρα, *Ἀνεμώνη* κα
νοῦ, σᾶ, ἀνεκάλυψα. Βρ
Πρασίνη Πριγκ

[Κ'—206]

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
Ἀντιπρόσωποι: Πύργου *Γ*
Δούκας. Κιτόκιν ἀρχα
ἐξελέγησαν: Πρόεδρος καὶ
Μέγας "Αγνωστος. Ἀντιπ
Ἀετός, Γραμματεὺς Χιονι
"Ολυμπος Ἀρχηγοὶ: Πολέμ
Δαββέτας, Προκαγάνδα; *Δ*
Δαββέτας Ζητοῦνται ἀντιπρ
μὲ ἢ καὶ σύμβουλοι. Δ)ύς Π.
Poste-Restante, Ἀθῆναι.

[Κ'—207]

Μελαχροινὴ *Λαίδη*, μὲ χαρὰ
ἀλληλογραφίαν. Περιμένω
σου. *Λουκία δὲ Δαρ*

[Κ'—208]

Λεσβιοπουλα, ἂν εἶσθε ἄξι
λύγιτε τὴν *Θελκτικὴν*
ναν, τὸ *Οὐάν Σιέπ* καὶ
Μάλισσα.

[Κ'—209]

Γιὰ πρώτη φορὰ εἰσερχόμενο
στὸ Διαπλασιόλογο, χαιρε
Β

[Κ'—210]

Ρόδινε *"Αγγελε, Πρωτοτ*
δέχεσθε ἀνταλλαγὴ Μ. Μ
Ἐλπιδοφόρος

[Κ'—211]

Μαγευτικὸν *Σεληνόφως*,
Γράφε τακτικά. Πῆρες
Δάτρις τοῦ

[Κ'—212]

Αντιλλάσσω c. p. καὶ ἐπι
Θ. ὁδωρος Γκέρτσος, Ρ.
ζάνην.

[Κ'—213]

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἀγαπη
πλασιν, χαιρετῶ ἀποξέ
ἐπιθυμῶ νὰ ἀνταλλάσσω κάρ
μὲ ὅλους καὶ ὅλας, τοπεῖον
νῶν. Δῆσις; Νικ. Ρινάκη
Μυτιλήνην.

ΑΝΑΡΕΙΩΜΕΝΟ ΝΑΥΙ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐγτύπ. 4441